

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4849/2022
13.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3820/2022 од 13.09.2022. године, у седници већа одржаној 13.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3820/2022 од 13.09.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3820/2022 од 13.09.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 301/2020 од 08.12.2021. године, у ставу првом, другом и четвртом изреке, и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 301/2020 од 08.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му, за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године, на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, исплати укупан износ од 44.292,01 динар са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељени месечни износ ближе наведен у изреци, почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му, за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године, на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду, према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, исплати укупан износ од 21.310,24 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељени месечни износ ближе наведен у изреци почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом трећим изреке (погрешно означеним као став други), утврђено је да је тужба тужиоца против тужене ради исплате на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада повучена. Ставом четвртим изреке (погрешно означеним као став трећи), обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу

од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3820/2022 од 13.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртм изреке (погрешно означен као став трећи). Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС 55/14, 87/20 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У 2. ставу истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору постоји потреба за одлучивањем о ревизији предвиђеној наведеном одредбом (посебна ревизија), ради уједначавања судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије на увећану зараду на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на неодређено време, по основу решења тужене .. број .. од 01.05.2006. године, у звању виши референт, распоређен на пословима ..., са коефицијентом за обрачун зараде 8,30. Решењем тужене број .. од 12.11.2019. године, тужилац је распоређен на радно место – ... у Одељењу за ... при Општинској управи Општине Штрпце. Вештак економско-финансијске струке је на основу обрачунских листи зарада за тужиоца и решења о распоређивању и званичних података о висини минималне зараде обрачунао разлику између исплаћене зараде и минималне зараде, као и разлику на име тзв. „ косовског додатка“ у две варијанте. Према првој варијанти, тужилац је у спорном периоду примио зараде које су мање од минималне зараде за износ од 44.292,01 динар у нето износу и додаток на зараду у складу са Закључком Владе РС у мањем износу за 21.310,24 динара. Према другој варијанти, зарада коју је тужилац примао са тзв.

„косовским додатком“ у спорном периоду већи је од минималне зараде, за укупан износ од 367.114,66 динара. За обе варијанте дат је табеларни приказ за сваки месец појединачно, а тужилац је тужбени захтев прецизирао у складу са првом варијантом наведеног налаза.

На основу утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужилац у утуженом периоду остварио увећање по основу тзв. „косовског додатка“, који није прописан одредбама Закона о раду и Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе. Наведено је утврђено и налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, с тим да је зарада коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. „косовског додатка“ по основу Закључка Владе исплаћена у већем износу у односу на обрачун минималне зараде са увећањем по основу минулог рада. Оцењено је, да би се примениле одредбе чл. 111. и 112. Закона о раду и члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе, од значаја је колико је исплаћена плата запосленом службенику, па ако је исплаћена мања плата од законом гарантоване накнаде за рад, стварају се услови за исплату минималне зараде. Тужилац је у утуженом периоду остварио право на исплату плате која је била већа у односу на минималну зараду, тиме што је извршен обрачун у складу са посебним нормама које су у примени код тужене и увећањем од 50% према Закључку Владе 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, чиме је суспендовано напред наведено правило. Како је обезбеђеним средствима из буџета и исплатом у складу са Закључком Владе исплаћена плата у висини минималне зараде, чак у вишим појединачним месечним износима, оцењен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату разлике по траженим основима.

Према становишту Врховног касационог суда, основано се изјављеном ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Дакле, то што је исплаћена укупна плата тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду већа од минималне зараде, није разлог за одбијање његовог тужбеног захтева, имајући у виду да му припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз вештака, па тако није утврђено чињенично стање у погледу висине штете причињене тужиоцу на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду у спорном периоду према Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године.

Из изложених разлога укинуте су одлуке нижестепених судова, као и одлука о трошковима парничног поступка, јер зависи од исхода спора, у смислу члана 163. став 4. ЗПП.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање у потпуности утврди, тако што ће поступити по примедбама из овог решења, да би могао затим правилном применом материјалног права да донесе нову одлуку о тужбеном захтеву тужиоца.

На основу наведеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић